

implicându-i și pe Loredana Salaoru și Eugen Dobrescu, Oana Popescu și Virgil Ciocoiu – un ingenios *Sextet pe Octet-ul* enescian).

Neoclasicul a mai fost slujit cu talent și de către Dragoș Mihalcea și partenera lui de la Baletul Regal din Stockholm, suedeza Marie Lindqvist (*In Ligh and Shadow* de Kreysztof Pastor, pe muzica lui Bach); deosebit de expresivi, aceștia au degajat apoi (în „Scena dormitorului” din *Manon-ul* lui Kenneth MacMillan) un magnetism pe care l-am mai simțit înfiripându-se doar între Alina Cojocaru și Johan Kobborg (în „Scena balconului” din *Romeo și Juiieta*). Ca și cei din urmă, Laetitia Pujol de la Opera din Paris și José Manuel Carreño de la Teatrul American de Ballet au ales să se prezinte publicului bucureștean numai în pagini clasice (*Corsarul* și *Diana și Acteon*), pe care le-a pus în valoare, prin strălucirea execuției, îndeosebi cubanezul acesta ce posedă o agilitate, o detentă și o fantezie în îmbogățirea străvechilor elemente ale baletului academic, cum nu mi-a mai fost dat să văd: jeté-urile turnantei sale aveau o înălțime fantastică și un unghi incredibil față de sol, iar saltul prin care artistul ieșea din scenă părea să-l răpească pur și simplu în văzduh, provocând delirul sutelor de spectatori!

Dar surpriza cea mai mare (pentru organizatori în general, însă nu și pentru Laurențiu Guinea, care și-a asumat riscul de a-i invita într-un program de acest tip) și cea mai plăcută (pentru mine, care până atunci eram destul de sceptică în ceea ce privește capacitatea spectatorilor noștri de a gusta noul tip de limbaj abstract al corpurilor în mișcare) a constituit-o triumful japonezei Tamako Akiyama și al bulgarului Dimo Kirilov, de la Compania Națională de Dans din Madrid: optând exclusiv (și fiind și singurii în situația respectivă!) pentru coregrafia contemporană, ei au entuziasmat în cele două creații ale lui Nacho Duato – *Rassemblement* (pe muzică de Toto Bissainthe) și *Arcangelo* (Corelli, evident!) –, care exaltă deopotrivă forța și flexibilitatea, echilibrul și viteza acestor interpreți formidabili.

Iată deci că, după numai două stagioni, ciclul „Dans la Odeon” – propus și coordonat de către Răzvan Mazilu – își arată roadele în pregătirea unui public tot mai larg, apt să înțeleagă și să aprecieze nu numai baletul tradițional, ci și pe cel actual...

Claudia LIPAN

„Belly dance”

(sau Festivalul Internațional de Dans Contemporan)

În perioada 22 septembrie–18 octombrie a avut loc cea de-a doua ediție a Festivalului Internațional de Dans “BucurEȘTi.VEST”, în care au putut fi urmărite 22 spectacole, cinci seri de filme de dans, două ateliere coregrafice și o expoziție de fotografie. Ediția din acest an s-a deschis cu „Balkan Dance Platform”, un proiect coregrafic organizat o dată la doi ani într-o țară balcanică, la care au participat coregrafi din Bulgaria, Grecia, Macedonia, Serbia și Muntenegru și România.

Am văzut mulți spectatori atrași de dansul contemporan în sălile de la Bulandra, Odeon, Centrul Cultural European și Casa de Cultură „Nicolae Bălcescu”. Dintre cele trei spectacole la care mă voi opri unul a luat anul acesta premiul unui alt festival internațional, „Atelier”, de teatru, la Sfântul Gheorghe. Este vorba de *Paradis serial*, așa zice un cocteil, mai mult sau mai puțin inspirat, pregătit de coregraful Cosmin Mănolescu:

Cosmin MANOLESCU, Eduard GABIA, Mircea GHINEA.

Eduard GABIA, Mircea GHINEA.

trei interpreți care cântă o melodie de Phil Collins și dansează până la nud, paritatea dintre cei de sus și cei de jos, purceluși politici ca-n *Ferma* lui Orwell și un film animat semnat de Matei Branea. Cosmin Manolescu a vrut să ne arate că există mai multe clipe paradizice în cel care-și permite să-și amintească de *ieri* și să viseze la *mâine*. Deruta omului modern, postrevoluționar, pe care încearcă să o schițeze afectează multe idei nonconformiste de-ale regizorului (uneori mișcările repetându-se haotic, mecanic), dar poate tocmai acest efect este rezultatul unui protest venit din partea unui coregraf absent în ultima vreme de pe scenă. Fără cusur: scenografia lui Dragoș Buhagiar în alb-gălbui, cu o modă nedefinită a zilelor noastre, în care mai încap accentele nostime de culoare – lenjeria intimă, actualizată, pictată cu steagul Americii, României și Uniunii Europene.

Compania DCM – Paradis serial de Cosmin Manolescu. Scenografia Dragoș Buhagiar. Dansează: Cosmin Manolescu, Eduard Gabia, Mircea Ghinea. Arte vizuale: Matei Branea.

Dans într-un picior

După ce spectacolul lui Mihai Mihalcea a fost anulat, a urmat seara de gală la Teatrul Odeon, într-un *American Dance Concert* unde au fost invitați patru dansatori din Statele Unite cu fragmente coregrafice de grup sau solo. Carolyn Hall a interpretat cu larghețe a gesturilor simple ale mâinilor și corpului lupta dintre transparent și culoare, dintre izolare și cuprindere într-un spațiu nocturn al unui careu perfect. Cu nume de „Tratare” sau „Explorare a roșului”. Dansul ei roșiatic are loc sub faldurile unor perdele vapoase, ca niște brațe de meduză pe fundul unei mări. Ieșirea personajului din necuprins și din pătratul care-l izolează pentru o scurtă perioadă de timp, trimite la un spațiu mai larg, mai încăpător, mai primitor, roșiatic de fel și greu suportabil pentru individul obișnuit în habitatul personal. În final, revine la starea inițială, în întunericul careului cu margini albe de sticlă transparentă. Omului dezgolit din întuneric îi ia locul omul îmbrăcat în mantie purpurie de mătase din care nu mai poate evada. Inspirat din viața Isadorei Duncan, coregrafia lui Allyson Green este una specială, la fel ca și interpretarea. Pe Carolyn Hall am urmărit-o în aceeași seară în spectacolul Amandei Loulaki, *Hi, my name is Clio*, alături de regizoare și de Hristoula Haraka și Emily Trepper. Într-o lume de păpuși, aparținând întotdeauna altcuiva, invadată de candoare sau de răutate, de râsete zgomotoase de copil, identitatea unei singure păpuși pe nume Clio se confundă și rămâne neputincioasă în nedefinit. Minusurile păpușii se lovesc permanent de mișcări mecanice, automate, nesigure, de răspunsuri automate și de efectul imitativ al jocului. Firește, cel mai impresionant moment al spectacolului a fost apariția lui Homer Avila, o vedetă a dansului american contemporan, care în urma unui cancer osos și-a pierdut un picior. Ei, și-acum, închipuiți-vă cum e să dansezi în echilibru, cu palmele pe podea și topăind în locul mersului normal. Eu una am mai văzut dans într-un picior, dar este uimitor să vezi un om dansând fără un picior. ... Homer Avila are alură de atlet. Efortul îl face să devină cumplit de perfecționist. A dansat în două solo-uri create special pentru el de coregrafele Victoria Marks și Dana Caspersen. Excelent interpretate, într-un ritm amețitor. Homer Avila simte mișcarea în buricele degetelor, ele fiind singurul punct de stabilitate și singurul mediu în care poate activa; în care poate gusta și savura mișcarea fără neputințe, fără handicap. De aceea, ritmul îi este necesar. Un recital pe măsura unui Festival Internațional de Dans. Încă ceva: înainte de a admira curajul și ambiția acestui dansator, gândiți-vă dacă vă puteți mișca mai repede ca picăturile de ploaie. El o face!

Teatrul Odeon – Treading red de Allyson Green. Interpretă Carolyn Hall. Scenografie și costume: Katherine Maurer. Muzica: Mio Morales. Solo for one man de Dana Caspersen. Interpret: Homer Avila.